

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

2013/1

březen 2013

Stará rozvrzaná loď

Církev je jako stará rozvrzaná loď. Když v ní sedíš, tak se občas bojíš, že se při plavbě po širém moři rozpadne. Někdy se tak rozkolísá, že je ti z toho na zvracení. Ale navzdory tomu jak je stará, poničená a otlučená, tak v jednom si můžeš být jist, že vždy dopluje do cíle cesty. Vždy tam doplula a dopravila tam všechny, kteří v ní seděli. I dnes dojde. Jestli již s tebou nebo bez tebe.

Draží moji farníci,
začínám tento úvodník citátem o Církvi, který jsem četl před pár dny v jednom časopisu, jeho autora jsem si nezapamatoval, ale dobře jsem si zapamatoval jeho obsah. A musím říci, že je nádherný.

Za pár dnů vstoupíme do období Velikonoc. Právě toto období i události po něm následující jsou dobou vzniku Kristovy Církve. Kdy Pán, po svém zmrtvýchvstání, dává klíče Petrovi a ustanovuje ho za hlavu tohoto společenství. Myslím, že právě v této naší době je dobré se podívat i na toto společenství, kterého součástí je každý pokřtěný člověk.

Žijeme v čase, který je v životě této rodiny zvláštní. Je to nejen odchod Sv. otce Benedikta XVI., jsou to i všechny možné články v novinách a na internetu, které můžeme číst a někdy jsou opravdu smutné a těžké. Je to i ta nešťastná doba církevních restitucí, kdy se opět poukazuje na tu bohatou a nenasytnou Církev, která si odkudsi přisvojuje právo k tomu, aby mohla vlastnit a bohatnout. Žijeme v době, kdy kvůli mnoha věcem a důvodem lidí odcházejí z Církve. Nejednou, když se při různých příležitostech ptám lidí na to, jestli

chodí do kostela, odpoví: „My věříme v Pána Boha, ale proti Církvi máme svůj postoj a výhrady.“

Jenomže je to možné i takto? Vždy již sv. Irenej napsal: „Nemůže říci, že miluje Boha a Krista ten, kdo nemiluje jeho Církev.“

Chci vám napsat jednu důležitou věc. Církev, to není jen papež, biskup, kněz. Církev to je to, co tvoříme my všichni. Každý z nás. Mnohokrát poukazujeme na „tu církev“, a rozumíme pod tím kněze a všimáme si toho jak žijí, jaké mají chyby a nedostatky. Jenže „ta církev“ to je každý z vás se svým životem. A jaký obraz podáváme, o této Pánově nevěstě a záležitosti Jeho srdce, my všichni společně?

Představte si, že by se muž dověděl, že ho podvedla manželka. Prožíval by svoji zlost a hněv oprávněně. Komu by to ale šel říci, že jej manželka podvedla? Těm, o kterých by věděl, že to roznesou dál? Těm, kteří se tomu budou smát? Vždyť tím by pošpinil i sám sebe, i na něj by se ukazovalo jako na špatného manžela. Takový muž, který by

k sobě měl trochu sebeúcty, by možná zavřel na svém domě dveře a tam by si s manželkou vyměnili názory o svých chybách, a možná na konci by dokázal i odpustit. Ale vždy to udělá za zavřenými dveřmi svého domu, protože kdyby to udělal veřejně, pošpinil a pošlapal by tím i sám sebe.

Takto to můžeme vnímat i my sami v Církvi. Pokud o ni mluvíme a posloucháme samé špinavosti, nebo si je možná sami vymýšlíme, i sebe tím ponižujeme v očích ostatních, protože i my jsme její součástí. I my za ni neseme náš díl odpovědnosti.

A předce je na Církvi něco zvláštního. Tolikrát již byla v dějinách umlčena, pošpiněna, poplivána, trpící a ponižována, a předce jednou se ukáže jako ta nejkrásnější snoubenka a nevěsta, která je připravena jako ten největší poklad pro Nebeského Ženicha. Její síla nespočívá v tom co má, její síla spočívá v tom, že navzdory chybám ji její Ženich nikdy neopustil. Proto si ji On sám vždy umyje a očistí, protože ona je Jeho.

Draží moji, chci vás před těmito velikonočními svátky povzbudit, abyste byli rádi a vděční za to, že vás Pán povolal do této rodiny. Do rodiny, která možná chybovala a chyby dělá, ale stále věrně plní svoji úlohu přivést ty, kdo chtějí do Božího království. Toto je cíl naší plavby i cíl našeho putování a tuto úlohu Církev vždy plnila věrně. Svátky Velké Noci jsou svátky, kdy vidíme Pána tam na začátku tohoto společenství. I tam byly chyby a nedostatky, ale Pán jakoby s nimi počítal a přesto důvěřuje tomuto společenství mužů a žen. Ať i během těchto Velikonoc i my sami prožijeme radost z toho, že do tohoto společenství patříme a víme, že každý z nás ukazuje tvář tohoto společenství. Ať i během těchto Velikonoc zažijeme znovu to, že živý Pán je přítomný uprostřed nás. K tomu Vám ze srdce žehnám.

P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti

*Církev svatá očekává svaté.
A svatí jsou ti, kdo milují.*

Církev svatá svírá v dlaních své velké srdce a tím srdcem je náš Pán Ježíš Kristus.

Kdo bude ochoten ho přijmout?

Kdo bude ochoten milovat?

Ale to není všechno.

(úryvek z knihy Madeleine Delbrellové „Misionáři bez lodí“, kterou vydalo KNA)

Opravy kostela

Pomalu se nám přibližuje čas, kdy společně vstupujeme do té poslední, ale i nejtěžší a nejdůležitější fáze opravy farního chrámu. Nechci již k tomu mnoho psát, nebo myslím, že mnoho už bylo řečeno. Věřím, že s pomocí Boží a s pomocí vás všech se nám opravdu podaří začít s touto poslední opravou. Je to velká oprava, která si opravdu vyžaduje uzavřít kostel, i kvůli tomu, že z kostela bude nutno všechno vyklidit a postavit tam lešení. Tedy v kostele pravděpodobně nezůstane skoro nic. Chci ujistit ty, kteří se v dobré myslí ptají, zda je nutný takový zásah, že nutný je. Myslím, že mnozí z vás máte zkušenost s opravou staré chalupy nebo domu. Zpočátku si říkáte, že stačí opravit to nebo toto, ale po čase zjistíte, že je velká škoda, že jste zrovna neudělali kompletní rekonstrukci, která sice vyžaduje mnoho peněz a času, ale je efektivnější. Kostel je stavbou,

kteřá je jiná nejen v tom, že má své roky, ale i tím, že je to veliký prostor. Proto je tato oprava nutná v tak velkém rozsahu. Pokud tedy vše půjde podle plánu, tak bychom měli kostel uzavřít první týden v květnu. Opět budu prosit vás muže, kteří budete moci přijít pomoci, protože bude nutné nejen kostel vyklidit, ale budete mít možnost pomoci při mnoha jiných pracích. Předpokládám, že tyto práce, které budeme muset dělat i brigádně budou probíhat v průběhu května. Toto datum začátku prací jsme stanovili proto, aby kostel následně stihl do zimy dobře proschnout a aby nám v zimě omítky nepopraskaly. Pokud vše půjde tak jak má a nevyškytnou se žádné těžkosti, tak na závěr by měl být kostel konsekrován, tedy posvěcen. Náš hrozenkovský kostel zatím nikdy ve svých dějinách konsekrován nebyl, protože neměl pevný oltář. Pevný, rozumějme spojený pevně se zemí, buď z kamene nebo vyzděný. Jelikož důležitou součástí oprav je i

nový obětní stůl z kamene, tak na konci oprav bude moci být po mnoha letech náš farní kostel i konsekrován. To znamená, že bude trvale zasvěcen Bohu jako místo určené pro slavení liturgie. **Už je stanoven i termín samotného svěcení kostela na 25. srpna 2013**, kdy by měl přijet otec arcibiskup. Proto vás opravdu moc prosím o Vaše modlitby za toto dílo a za všechny, kdo budou v kostele pracovat, aby vše bylo provedeno dobře a kvalitně, ať Pán jejich práci požehnává a chrání před každým neštěstím. Zároveň se prosím modlete i za to, abychom vše do tohoto termínu stihli udělat. Chci Vám už nyní všem upřímně poděkovat za Vaši štědrost s jakou na tyto opravy přispíváte i když ještě nezačaly, ale i za to, že se na ně spolu se mnou těšíte. Vaše radost je to, co i mě samotnému dodává odvahu věřit, že to společně zvládneme k Boží oslavě i k naší společné radosti.

P. Marek Poláčik, SVD
správce farnosti

Prázdniny bohoslovců z bratislavské komunity verbistů

„Když kluk začne vnímat ve svém srdci zvláštní a drahocennou směs touhy po hlásání evangelia Ježíše Krista, po zasvěcení se Bohu v chudobě, čistotě a poslušnosti, také touhu po dobrodružství a dále – a v neposlední řadě po životě ve společenství bratrů s podobnými touhami – tehdy začíná jeho boj o vlastní misií...“

z web stránek bratislavské komunity
www.mladymissionar.sk

Od neděle 3. února do soboty 9. února 2013 na naši hrozenkovskou faru zavítali bohoslovci Společnosti Božího Slova, aby u nás prožili zasloužený týden prázdnin a nabrali sílu a energii do studia dalšího semestru Teologické fakulty. Odpočívali sportovně - lyžovali, běžkovali (někteří z nich poprvé)... přijali pozvání do několika rodin, kde byli uhoštěni a nakrmeni a také stoly na faře se během jejich pobytu prohýbaly pod spoustou dobrot, které jim nanosili farníci.

Bratislavská komunita žije v Misijním domě sv. Arnolda Janssena v Petržalke (sídlíště v Bratislavě). Do hlásání Evangelia jsou zapojeni všichni seminaristé, ale na prvním místě je studium teologie. Během půstu se v kostele sv. Arnolda Janssena v Misijním domě koná „Obnova v slově“. Někteří seminaristé chodí do UPC (Univerzitní pastorační centrum), kde vedou sku-

piny studentů, připravují mladé na přijetí svátostí anebo pomáhá v růstu při duchovních cvičeních. Bohoslovci také vedou ministranty, pořádá setkání mládeže. Jiní se intenzivně věnují sociální práci s ohroženými dětmi nebo navštěvují seniory. V Misijním domě se v průběhu roku pořádají setkání pro studenty, kteří hledají svoji cestu. Komunita vydává i svůj vlastní časopis Mladý Misionář a spravuje vlastní webovou stránku.

Chtěli bychom vám v krátkosti představit nejen bohoslovce-verbisty, ale všechny, kteří do komunity v Misijním domě sv. Arnolda Janssena v Bratislavě patří.

Kněží a představení:

P. Jozef Strečka, SVD - rektor Misijního domu Arnolda Janssena. P. Jozefa si určitě všichni dobře pamatujeme z jeho působení v naší farnosti v době od září 1998 do června 2008, kdy u nás téměř 9 let s roční přestávkou působil. Nejprve jako kaplan a později jako správce farnosti.

Vícerektorem a správcem Univerzitního pastoračního centra v Bratislavě je **P. Ján Štefanec, SVD**. Prefektem seminaristů, který s nimi také trávil prázdniny v naší farnosti, je **P. Thomas Tulung, SVD**, který pochází z Indonésie, ostrova Flores. Toho také známe, protože celebroidal hrozenkovskou poutní mši svatou v loňském roce.

Víceprefektem a kaplanem v UPC je **P. Igor Král, SVD** a spirituálem seminaristů - verbistů je **P. Karol Bošmanský, SVD**.

Seminaristů má v současné době Společnost Božího Slova 9, další 3 jsou na praxi po ukončení bakalářského studia a jazyk se učí 1 student OTP z Indie. V noviciátu v Misijním domě Božského Srdce ve Vidině jsou nyní dva novici **Juraj Petrovič a Matúš Babčan**.

Studentem 5. ročníku je **Juraj Cibula, SVD**. Ve 4. ročníku studuje **Stanislav Orečný, SVD a Tomáš Gerbec, SVD**, který v loňském školním roce strávil rok praxe jako pastorační asistent v naší farnosti. 3. ročník a bakalářské studium by v tomto roce měli ukončit **Gorazd Kohút, SVD a Patrik Pálenik, SVD**. **Tomáš Baleja, SVD a Martin Ligač, SVD** jsou studenty 2. ročníku.

V tomto roce začali studovat 1. ročník **Juraj Begany, SVD a Matej Reiner, SVD**.

Již rok, v rámci výměnného programu OTP, do této komunity také patří student z Indie **Robin Joseph, SVD**, který se zatím učí slovenštinu a vykonává praxi v UPC.

Na praxi po ukončení bakalářského studia je **Michal Vrták, SVD**, který působí v Mexiku v rámci výměnného studijního programu OTP. Na jeden den se za svými spolužáky přijel podívat **Peter Fillo, SVD**,

☞ *Dobrý pastýř, kněz podle srdce Božího, je tím největším pokladem, jaký dobrý Pán dává farnosti, i jedním z nejzávažnějších darů Božího milosrdenství.* ☞

který svoji praxi vykonává v Nitře, kde mimo jiné má na starosti výuku náboženství pro žáky z romských rodin a působí jako pastorační asistent pro farnost Nitra - Kalvária. Svoji praxi, jako pastorační asistent, si v naší farnosti vykonává **Milan Toman, SVD**.

Asi v půlce jejich pobytu jsem 3 z „demokraticky“ vybraných seminaristů a jednoho vylosovaného poprosila o krátké představení a přiblížení jak se ze Společnosti Božího Slova seznámili. Také jsem jim položila otázku, která země je právě v tomto přítomném okamžiku asi nejvíce oslovuje. Na tuto otázku se jim odpovídalo těžko :-).

Věkem nejmladší z komunity:

Jmenuji se Martin Ligač, mám 22 let a jsem, co se týče věku, nejmladší z komunity verbistů, co žijí v Bratislavě. Pocházím tady z blízkého města z Čadce— je to oblast Kysuc. Mám dvě mladší sestry a od malička mne rodiče vedli k Pánu Bohu, vyrůstal jsem v katolické rodině. Vystudoval jsem církevní katolické gymnázium, a když se blížila maturita, tak jsem poznal verbisty. Oslovil mne jeden kněz - verbista. Postupně, když jsem začal navštěvovat misijní dům a verbisty, tak jsem začal vnímat to, že toto je můj domov, a pak se tedy i mým domovem stal. Jsem již třetím rokem v řeholi, momentálně studuji na vysoké škole Trnavské teologické fakulty v Bratislavě, nyní druhým rokem. Jestli Bůh dá a já vydržím, tak nyní mne asi nejvíce oslovují západoevropské krajiny, kde je cítit vliv sekularismu (zesvětštění). Vše tam tak již upadá. Také mne oslovuje Česká republika, a když ne Evropa, tak asi Afrika.

Seminarista pocházející z největší dálky:

Jmenuji se Robin a jsem z Indie, narodil jsem se v indickém státě Karala. Mám tři sourozence, jednoho staršího bratra, jednoho mladšího bratra a sestru. Otec je majitelem restaurace, maminka je učitelka na základní škole. Když jsem byl malé dítě, tak jsem chtěl žít u nás v Indii, ale potom jsem chtěl být knězem a pracovat jinde než v Indii. V roce 2003 jsem vstoupil k verbistům a pokračoval ve studiu. Mám již za sebou bakalářské i magisterské studium novinařiny. Skončil jsem studium filozofie v Indii. Máme pro studenty bohoslovce program OTP, nikdy jsem si nevybral, že bych chtěl jít na Slovensko. Ale vybrali mne a řekli mi „Běž do Slovenska“, tak jsem

tady. Minulý rok na Silvestra jsem přišel na Slovensko. Vloni v roce 2011, 31. prosince. Jsem tady už rok a učím se slovenštinu. Myslím si, že já budu zde na Slovensku, já zde chci pracovat, protože se naučím slovensky a nikde jinde to nemohu použít a chci pokračovat ve studiu zde na Slovensku a možná jednou budu i působit buď na Slovensku nebo Česku.

Kromě rodného jazyka umíte jaké řeči? Jak slyším, tak jste se velmi rychle naučil slovensky a rozumět češtině Vám vůbec nedělá problém.

V Indii máme mnoho jazyků, myslím že 22 oficiálních jazyků. Já mluvím HINDI to je národní jazyk, kterým mluví asi 500 mil. lidí a já ještě mluvím malajalamsky, to je můj státní jazyk a ještě mluvím anglicky. Teď se učím slovenštinu, latinu...ó hrůza.

Student nejvyššího ročníku:

Jmenuji se Juraj Cibula, někteří mi přezdívali otec Abrahám, mám 30 let. Pocházím z nejhezčí dědiny na Slovensku - Rybany, to je ještě Západní Slovensko. Mám 4 sourozence. Vystudoval jsem střední průmyslovou školu dřevařskou v Topolčanech, mám maturitu, pak jsem 5 let pracoval v jedné firmě jako stolař, a potom jsem vstoupil do Společnosti Božího Slova. S verbisty jsem se setkal v době, když jsem přemýšlel sám nad sebou, hledal jsem smysl života. Rozhodl jsem se, že pojedou na světové dny mládeže do Kolína, do Německa. A v Terchovej byl přípravný program na tyto světové dny. Tam jsem se poprvé setkal s P. Kušnířem, který mne tak nějak oslovil, ale ještě jsem to velmi nebral vážně. Měl jsem mnoho dovolené, protože jsem si přes zimu zlomil ruku, to bylo takové Boží vedení, tak jsem ještě šel na setkání pro chlapce, které připravují verbisté, tam jsem se s ním zase setkal. Tak nějak mne to stále táhlo a oslovovalo, a jsem nakonec vstoupil do Společnosti Božího Slova. Teď studuji pátým rokem, momentálně již teologii a na podzim tohoto roku bych měl složit věčné sliby a přijat jáhenské svěcení. Rád bych jednou šel do Afriky.

Vylosovaný:

Mé jméno je Juraj Begány, pocházím kousek od vás ze Záhoria, ze Senice. Kousek od Senice je Šaštín, a tam jsem studoval na gymnáziu sv. Jana Boska 4 roky, potom jsem začal hledat své povolání až jsem zakotvil u verbistů. Ke svému povolání jsem se dostal přes náš časopis Hlasy,

který vychází na Slovensku, a který od malička znám, protože ho odebíráme. V něm se popisují různé zajímavosti, aktivity a události, které mne postupně začaly oslovovat a já jsem je potom začal i poznávat. Do společnosti jsem vstoupil v roce 2011 - 7. září v 7 hodin večer a své první řeholní sliby jsem skládal 8. září 2012. Momentálně se nacházím v prvním ročníku filozofie a teologie. Povolání je stále ještě ve vývinu, není to uzavřený proces. Stále se ještě něco hledá a proto to k čemu směřujeme se stále vyvíjí. Není to proces uzavřený, a proto ani sami nevíme, kam náš cíl směřuje, i když jistě možnosti a vyhlídky do budoucnosti jsou. Vše je v Božích plánech a myslím, že tak je to asi nejlepší.

A aby to nebylo ostatním líto, tak dostali všichni bohoslovci ještě po jedné otázce: Co se jim u nás nejvíce líbí, případně co jim učarovalo. A odpovědi... ty byly naprosto bezprostřední.

Patrik 3. ročník: Mě se nejvíce líbí hory a lesy. Ta krásná příroda co tu je, ta scenérie a dobří lidé.

Gorazd 3. ročník: Krásné hory, zasněžené, lyžovačka, je tady super.

Tomáš 2. ročník: Nejvíce se mi líbí frgále - tvarohové.

Stano 4. ročník: Velmi se mi zde velmi líbí vstřícnost a pohostinnost lidí.

Matěj 1. ročník: Dobrota lidí, kopce, frgále a samozřejmě kyselica.

Martin 2. ročník: Moraváci jsou takoví velmi příjemní a krásní. Taková dobrota a milota lidí.

Tomáš 4. ročník: Mně se nejvíce líbí moravská hudba a úžasní lidé :-).

Juraj 5. ročník: Mě nejvíce chutná kyselica.

Robin bez ročníku: Líbí se mi všechno.

Juraj 1. ročník: Dobrá nálada, příjemní lidé a dobré jídlo.

Milan na praxi: Čím jsem tu déle, tak tím víc krásných a nových věcí na Moravě poznávám a objevuji. Morava je velmi krásná.

Nabídlí jsme vám takovou rychlou návštěvu bratislavské komunity verbistů. Více se o nich můžete dovědět na www.mladymisionar.sk a v časopise Mladý misionár, který vydávají

Vkládáme všechny tyto mladé muže do vašich modliteb, aby je Pán bezpečně vedl takovou cestou, kterou má pro každého z nich připravenou.

Připravila Ingrid Petřeková

☞ Kněz nesmí nikdy věřit, že nic nedokáže ve své farnosti, i když jeho úsilí bylo bez úspěchu. ☞

Otevřete bány Kristu

„Brána k víře (srov. Sk 14, 27), jež uvádí do života ve společenství s Bohem a umožňuje vstup do jeho církve, je pro nás vždy otevřena“ (Porta Fidei 1). Těmito slovy zahájil Benedikt XI. dne 11. října 2012 Rok víry pro celou církev. Tento mimořádný rok je vyhlášen při příležitosti 50. výročí od zahájení II. Vatikánského koncilu. Všechny změny a reformy, které byly skutečně podle závěrů II. Vatikánského koncilu měly sloužit k tomu, aby se církev stala jasným světlem pro tento svět. Stejně tak i Rok víry nám má pomoci k tomu, abychom prohloubili svůj vztah k Pánu, posílili svoji víru a stali se tak autentickými svědky Evangelia, v prostředí kde žijeme. Otázka tedy zní: „Co můžeme udělat pro to, aby se Rok víry nestal jen něčím, o čem čas od

času slyšíme při mši svaté, v rádiu nebo televizi? Jak mohou využít mimořádnou milost, kterou mi Církev v tomto období nabízí?“

V apoštolském listu Porta Fidei se nám nabízí dvě od sebe neoddelitelné možnosti, jak můžeme prohloubit naši víru. První možností je „ob-sah“. Tím lépe budeme chápat svoji víru, čím více si ji osvojíme a budeme o ní schopni mluvit s lidmi okolo sebe. Sv. Petr nás

vyzývá abychom rozuměli tomu, co vyznáváme, když říká: „Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje.“ (1 Petr 3,15). Svoji víru můžeme prohlubovat studiem, vzděláváním a meditací o pravdách víry a sv. Písma. Prohlubovat znalosti v těchto důležitých otázkách může každý samo-

statně anebo ve společenství věřících.

V naší farnosti jsme reagovali na výzvu otce arcibiskupa Jana Graubnera, který nás svým pastýřským listem vyzval k tomu, abychom vytvářeli ve farnostech malé společenství, které budou společně uvažovat nad katechismem a meditovat nad texty sv. Písma. Každý čtvrtek se v Karolince po mši svaté setkává přibližně deset farníků, kteří chtějí v tomto mimořádném roce společně kráčet na cestě víry. Blahoslavený Jan Pavel II. říkal: „Otevřete brány Kristu.“ Snažíme se tak otevřít naši mysl i srdce dokořán, aby Duch Svatý, který tak silně působil v průběhu II. Vatikánského koncilu, naplnil a přetvářel naše srdce a životy.

Avšak poznat pouze obsah víry nestačí. Víra bez skutků je mrtvá, jak nás varuje apoštol Jakub. Víra není jen soubor pravd. Je to živý vztah s naším Bohem. Zde se dostáváme ke druhému způsobu, který nám pomáhá ve víře. Benedikt XVI. ve svém apoštolském listu dává do popředí také „čin víry“. Je to odpověď, kterou dáváme na Boží působení v našem životě. Jsou to rozhodnutí, které děláme na základě lásky a milosrdenství, které jsme zakusili z rukou našeho nebeského Otce. „Víra znamená rozhodnutí být s Pánem a žít s ním.“ (Porta Fidei 10). V našem malém společenství proto sledujeme život našeho Pána, aby nám tak ukázal v čem je naše láska slabá a nedokonalá.

Přeji vám, abyste využili tento milostivý čas Roku víry a upřely svůj zrak na Ježíše Krista (porov. Porta Fidei 13), který je jediná cesta, pravda i život. (porov. Jn 14,6).

*zpracoval Br. Milan Toman, SVD
podle apoštolského listu Porta Fidei a
měsíčníku Slovo mezi námi (2012/10)*

Orli jako Tři králové

Celkem dvě skupinky dětí a vedoucích z Orla vypomáhaly v letošním roce při Tříkrálové sbírce. Některé děti, které chodily dříve, tak vyrostly a nahradily je děti mladší, takže se nemusely (až na výjimky) upravovat kostýmy či čepice. Proto, když nás koordinátoři Tříkrálové sbírky požádali o výpomoc, byly děti připravené ihned vyrazit do míst, která jim byla vyčleněná. V letošním roce jsme měli úseky v Brodské, Hornánsko a Čínu. A třebaže byla místa hodně zledovatělá a někde nás doprovázel i déšť, šlo se dobře. Krok dopředu a dva skluzy zpět. Nejvíce se cestou rokovalo, zda vůbec vyjdeme Čínu, když je tolik ledu a někteří se i těšili, že zpátky to pojede samo. Cíl cesty se blížil a napětí stoupalo. Ovšem velké zklamání nastalo, když jsme přešli "čínský" most a ejhle, cesta nahoru do Číny krásně posypaná a místy i bez ledu. "Ach jo," povzdychl jeden z koledníků, "zpátky se nesvezeme". "To nevádí", říká druhý, "sklouzneme se, až půjdeme po cyklostezce kolem Bečvy". A tak při zpáteční cestě bylo velké klouzání na ledu a protože letos byli pejsci uvázaní, nehrozilo že by nás nějaký prohnal. Děkujeme všem dárcům, kteří přispěli při letošní Tříkrálové sbírce a děkujeme jim také za ovoce či sladkosti pro koledníky. Opět to nebylo v letošním roce jednoduché chodit po zledovatělých místech, ale zase máme na co vzpomínat.

sepsal Pavel Ohryzek

Hry v pyžamu

Je to už, dá se říct, taková tradice, že na začátku roku připravujeme pro děti v rámci orelského cvičení sportovně – zábavnou akci „HRY V PYŽAMU“. V letošním roce se tato akce konala ve čtvrtek 17. ledna 2013 v tělocvičně základní školy. Podmínkou účasti bylo mít oblečené pyžamo a chuť soutěžit. Soutěžilo celkem 14 dětí a 3 vedoucí v roli rozhodčích bedlivě dohlíželi na dodržování pravidel při plnění úkolů. Celkem jsme připravili pět stanovišť. Děti měly možnost při jednotlivých disciplínách ukázat svoji zručnost, přesnost i rychlost. Například shazovaly kuželky, házely vršky od minerálek do kbelíku či střílely floorbalkou a míčkem na bránu, ale také měly ukázat fotbalovou dovednost při střelbě na bránu. Vítězem ve všeobecných dovednostech se stal Ondra Zapalač (5 let). Všichni soutěžící obdrželi fidorkové medaile. Také letos si děti vychutnaly stříhání pověšených sladkostí se zavázanými očima. Nejlepším „stříhačem“ byl Adam Larmer, kterému se podařilo získat hlavní cenu – kokosová dobrůtka. Po slavnostním vyhlášení vítězů nastal okamžik losování pyžamového krále. Symbolickou zlatou korunou, červené jablíčko a královské žezlo převzala při korunovaci Adélka Tomášková, která se stala orelskou královnou pro rok 2013 "HER V PYŽAMU."

*Srdečně blahopřejeme.
sepsal Pavel Ohryzek*

✚ Kněz není knězem sám pro sebe, je knězem pro vás. ✚

✚ Když vytáhneš rybu z vody, lekne. Podobně je tomu i s člověkem bez Boha. ✚

Ted' tradice vytváříme my

Každým pohlednutím do minulosti naší obce objevujeme neuvěřitelnou hloubku duchovní i fyzické práce našich praotců. Nelze nevidět náš chrám v centru obce, osobitý architektonický styl, kterým vyniká. Svou velikostí, jednoduchostí i nádhrou denně zve své farníky i turisty k návštěvě Božího domu. Jistě nelze přehlédnout i vysokou kamennou zeď ohraničující hřbitov se vstupní klenbovou bránou. Těm pozornějším jistě neunikne množství kapliček kolem hlavní silnice i v každém údolí. Každá tato připomínka našeho Pána i Pany Marie je dílem někoho z naší farní rodiny. Kdysi dobrovolně obětovali svůj čas i sílu, aby podali důkaz své víry Bohu, ale také aby každý sám za sebe podal svědectví ostatním, nám i těm, kteří svou víru ztratili nebo ještě nenalezli. Dnes už je málo těch, kteří vzpomenu na procesí ke starému hřbitovu v Závodí, nebo pěší poutě do Karlovic či na Halenkov, které byly živým příkladem našich otců a matek o jejich víře.

Umělectví našich prarodičů vytvářelo chrámové sbory, jejichž existenční význam byl prostý, učinit každou křesťanskou slavnost slavností. Při každé návštěvě otců biskupů, při bířmování i prvním svatém přijímání se projevovala řemeslná krása,

otevřenost srdcí a neuvěřitelná velkodušnost každého z farníků. Někoho snad napadne, že všechny ty oslavy a veřejné působení farní rodiny byly jen tradicí, které byly předávány po generace. Tradice však i po úspěších přestane být zajímavá a omrzí se. Ne, to nebyla tradice. Ti všichni to mysleli vážně a s velkou vážností i radostí k tomu přistupovali. Vždyť žádná z těch oslav se nedělala pro lidi, ale pro našeho Boha. Naši předkové víru brali opravdu vážně, ne z tradice a snažili se to dávat všem v okolí najevo.

Pokud bychom chtěli my současní mladí, třicátníci a čtyřicátníci, pokračovat v tradici našich rodičů, na co navážeme? Vždyť když oni byli v našem věku, i kdyby chtěli (a to chtěli!) navazovat na tradice jejich rodičů, nemohli, nešlo to. Krátké vzplanutí těch výrazných momentů počátkem 90. let bylo jen výbuchem po léta potlačovaného veřejného vyznání Věřím! Ta doba byla jedinou a poslední možností, kdy mohla tato generace, celá léta držena pod mocí strachu, předat dál svou živou víru nastupující generaci farníků. Jen málo mladých lidí v naší farnosti však tento poslední vzdech vzalo vážně. Vždyť my mladí jsme poznali tradici holou a bezduchou, jen cho-

dit v neděli do kostela, pokud možno nenápadně tam i zpět, aby nás náhodou nikdo nezahlédl.

Historie naší obce nemá být jen nostalgii. Má být příkladem. Po těžkých letech útlumu a strachu se ale již dávno otevřené dveře pro naše projevy víry zdají být stále prázdné. Historie nám dává příklad, na co můžeme navazovat, kde můžeme vzít příklad k tomu, abychom v nových tradicích přicházeli k Bohu a dávali vědět všem ostatním, že „víme, v Koho věříme“ – jak to píše ve svém listu sv. Pavel – a že to opravdu myslíme vážně. Naši starší farníci už svůj úkol splnili a předali nám plamínek života naší farnosti, jak nejlépe mohli. Není sice tak živý, jako byl tehdy, když byli oni v dětském věku, ale přesto se jim podařilo ten plamínek díky své víře uchránit před vichřicí Zla.

Ted' je řada na nás mladých farníciích, rodinách s dětmi, studentech, sportovcích i aktivně pracujících. Máme sílu ducha i sílu svalů a je ted' jen na nás, abychom dokázali ten plamínek rozfoukat do velikosti ohně v lásce k druhým, k Bohu. Jeho i ostatní kolem nás musíme přesvědčit o tom, že to s vírou v Boha opravdu myslíme vážně. *Připravil Martin Valíček*

Workshop aneb jarní prázdniny s Br. Milanem

„Co to je mami Workshop?“ Tak, ted' se pěkně zapotím, než vysvětlím toto slovo, když ani vlastně pořádně nevím co to je. Pomyslela jsem si po farním hlášení v neděli před jarními prázdninami. Br. Milan zval děti z farnosti na úterní dopoledne na Workshop na faru. Ti co vládnu kromě češtiny také trošilinku angličtinou, si mohli, tak jako já, doslova přeložit toto slovo jako „pracovní obchod“, ale neznamená to nic jiného než prostě česky řečeno „dílna“. A v této farní dílničce strávilo asi 20 dětí ve věku od 3 do 12 let krásné dopoledne, kde si pod vedením Br. Milana a jeho pomocníků sourozenců Jitky a Vlasti Ježových, mohly menší děti vymalovat obrázky, na kterých byla postní témata a ti starší vymodelovat z rychleschnoucí hmoty křížky, andílky, hvězdičky či srdíčka, které si po zaschnutí vy-

barvily. Když je omrzelo modelování a už byly řádně špinavé od barev nejen děti, ale i celá fara, tak se z barevného papíru učily skládat rozmanité origami (česky řečeno prostě - skládačky z papíru).

Ráno po příchodu na faru, ale nejprve shlédly animovaný film pro děti „Beránek

Boží“, který citlivě vylíčil poslední hodiny Pána. Po filmu soutěžily v doplňovačkách, které se týkaly tohoto tématu. Po tomto krásně stráveném dopoledni, při kterém nechybělo ani skvělé pohoštění nachystané jejich hostitelem, děti jen s těžkým srdcem opouštěly faru, aby usedly ve svých domovech k obědu.

A jelikož sníh vydržel až do čtvrtku, tak mohli společně s Br. Milanem vyrazit na bobovací dopoledne na stráně za Bečvou. Vrátili se všichni sice řádně promočení, jelikož sníh už pomalu tál, ale děti byly vyřáděné, veselé a šťastné, a to je myslím to hlavní.

Za všechny rodiče a samozřejmě i děti děkuji Br. Milanovi, a za minulý školní rok i Br. Tomášovi, kteří vymýšlí a organizují pro děti z farnosti takovéto krásné chvíle strávené ve společenství.

Ingrid Petřeková

☞ *Bez kněze by utrpení a smrt našeho Pána nemohlo přinést žádný užitek. Je to kněz, kdo pokračuje v díle vykoupení na zemi.* ☞

Sestra Priscilla – Anežka Dujková Milosrdná sestra sv. Kříže

Narodila se 1906, 1. sliby 1932, zemřela 10. 8. 1994 ve Štípkě.

Na svátek svaté Cecílie 22. listopadu 1906 se rodiče Augustin Dujka a Marie, rozená Chovančíková z Nového Hrozenkova radovali z narození pátého dítěte, děvčátka, kterému dali na křtu svatém jméno Anežka. Rodina bydlela na samotě u lesa, protože otec byl hajným. Když byl Anežce jeden rok, na honu se nachladil a zemřel. Anežka vyrůstala v ovzduší víry a vzájemné lásky. Ráda pásávala ovečky a podobností v Dobrém Pastýři, které slyšela v kostele, posilovalo její důvěru v láskyplné vedení Pána Ježíše.

Po ukončení školní docházky se vyučila švadlenou. Připravila výbavu svým dvěma sestrám, které se rozhodly pro vstup do řeholního společenství. Když je v klášteře v Choryni navštěvovala, zapůsobilo na ni hlubokým dojmem posvátné ticho v celém domě. Ještě ve stáří vzpomínala, jak jí při postním kázání zasáhla věta z evangelia: „Vezmi svůj kříž a následuj mne!“ Tehdy stála na rozcestí života a hledala svou vlastní životní cestu. S pomocí Boží milosti ji našla. Vyvolila si Ježíše Krista s křížem a s trnovou korunou a chtěla být Veronikou na jeho křížové cestě.

Dne 8. srpna 1931 nastoupila do klášteře v Choryni. Jako kandidátka vypomáhala při šití v klášteře ve Valašském Meziříčí. Při obléčce dostala jméno sestra Priscilla. Horlivě se připravovala na první sliby, které s radostným a nadšeným srdcem složila 9. srpna 1932. Byla to poslední slavnost první profese v klášteře v Choryni před stěhováním do nového provinčního domu v Kroměříži. Po odborné přípravě působila jako ošetřovatelka v nemocnici v Kroměříži, v Uherském Hradišti a v Zábřehu nad Odrou. Byla oblíbená pro svou vlídnost, tichost a ochotu sloužit. V době proticírkevní propagandy byla v roce 1955 ve skupině sester, které byly přeloženy na onkologické oddělení v Paskově. Sedm let zde obětavě sloužila těžce nemocným, obvažovala jejich rány a povzbuzovala je útěšným slovem. Zde se opravdu setkávala s trpícím Ježíšem s trnovou korunou na hlavě. Starala se také o duchovní blaho nemocných a zprostředkovávala jim svátost smíření s Bohem, i když návštěvy kněze byly komunistickým vedením nemocnice

zakázány.

Od roku 1962 působila v domově důchodců v Radkově Lhotě. Blízkost poutního místa Panny Marie na Svatém Hostýně jí byl v denních námáhách a obtížích velkou vzpruhou. Matka Boží, kterou vroucně uctívala, jí byla vzorem nezištné, pokorné služby všem bez rozdílu. Před svatostánkem prosila za všechny, kdo jí byli svěčeni a získávala sílu pro život oběti. Ráda spěchávala do společenství sester a horlivě se účastnila společné modlitby. Rozjímavá četba Pisma svatého rozněcovala její oddanost Pánu. Po jedenácti letech 24. března 1973 byla poslána jako důchodkyně do charitního domova ve Štípkě. Ale neodpočívala. Pomáhala všude tam, kde bylo třeba přiložit ruku k dílu. Když stále více churavěla, změnil se její činný život v ticho adorace a modlitby. I v nemoci byla skromná a nenáročná. Ráda vzpomínala na svůj domov, na hájovnu u lesa, kde žil její bratr a sestra, která se později stala hospodyní na faře v Choryni. Ta navštěvovala nejen své dvě sestry, žijící v choryňském klášteře (byly to sestra Tiburcie a sestra Mathia, obě zemřely v roce 1991 v Choryni), ale udržovala také srdečné vztahy se sestrou Priscillou ve Štípkě.

Sestru Priscillu odvolal Pán z tohoto světa 10. srpna 1994. Zanechala po sobě příklad trpělivé, obětavé a věrné Milosrdné sestry svatého Kříže. Očekává své vzkříšení na sesterském hřbitově ve Štípkě.

*Převzato z archivu
Milosrdných sester sv. Kříže*

Charita Nový Hrozenkov Půjčovní doba zdravotnických a kompenzačních pomůcek (platná od 28. 1. 2013)

Pondělí 8:30–11:30
Čtvrtek 14:30–17:30

Pomůcky vydává a přebírá pracovník půjčovny z důvodu nutné kontroly při přebírání.

Při zapůjčování postele je zapůjčovatel povinen zajistit si přítomnost 2 osob z důvodu obtížnější manipulace.

*Pracovník půjčovny:
Miroslav Labaj, tel: 730 190 401*

Bezplatné sociální poradenství SPIRÁLA

V září loňského roku jsme zahájili v Charitě Svaté rodiny N.Hrozenkov činnost bezplatného sociálního poradenství. Zahájení naší činnosti bylo provázáno počátečními obavami, zda si najdou lidé k nám cestu, zda je tato služba v naší oblasti potřebná.

Po pěti měsících práce můžeme říci, že tato služba zde má své místo. Obrátilo se na nás celkem 143 klientů s velmi širokým spektrem problémů.

Hodně se pomáhalo s příspěvkem na péči, odvoláním proti přiznané výši příspěvku. Také se psaly návrhy na ustanovení opatrovníka. Dále se pomáhalo s návrhy na příspěvek na péči rozvedeného manžela, žádostmi o výživné na děti. Nezanedbatelná byla i pomoc při žádostech o prominutí poplatků mobilním operátorům, žádosti o pozastavení exekuce, pomoc při zajištění azylového ubytování a spousta dalších.

Hlavním smyslem a cílem poradny je tedy zpřístupnit bezplatnou odbornou pomoc a radu občanům, které jejich sociální nebo zdravotní situace limituje v možnosti orientace ve společnosti, a potřebují pomoc s řešením různých problémových situací.

Velmi důležitým a nezanedbatelným faktorem je i to, že s ohledem na polohu a rozlohu naší oblasti mají lidé k těmto službám velmi daleko. Proto také nabízíme v odůvodněných případech možnost návštěvy pracovnice poradny přímo v domácnosti klienta.

Chceme tak rozšířit nabídku a dostupnost sociálně právních služeb pro obyvatele našeho obvodu.

Poradenství je bezplatné, a naší odměnou jsou slova díky a vděčnosti, že se mohou lidé na naši Charitu s důvěrou obrátit.

Počet kontaktů:
Velké Karlovice – 31
Karolinka – 25
Nový Hrozenkov – 46
Halenkov – 14
Huslenky – 17
Hovězí – 10.

*Za poradnu SPIRÁLA Eva Slováčková,
sociální pracovnice Charity*

**☞ Kněz je něco tak nesmírného, že kdyby to on sám pochopil, zemřel by. ☞
☞ Ponechejte farnost po dvacet let bez kněze a budou tam nakonec uctívat zvěř. ☞**

Co se děje a událo v Charitě od začátku roku 2013

Od 1. ledna charitní Denní stacionář Slunečnice otevřel své dveře také pro osoby od 16 let s tělesným postižením a pro osoby s mentálním postižením nižšího stupně.

4.- 6. ledna bez komplikací proběhla Tříkrálová sbírka.

Výtěžek tříkrálové sbírky 2013

Hovězí	80 661,- Kč
Zděchov	22 767,- Kč
Huslenky	43 961,- Kč
Halenkov	77 853,- Kč
Nový Hrozenkov	124 096,- Kč
Karolinka	69 675,- Kč
Velké Karlovice	102 576,- Kč
CELKEM	521 589,- Kč

Za dary do pokladniček mnohokrát děkujeme.

Výtěžek z Tříkrálové sbírky bude použit na nutné dofinancování grantu, který se nám podařilo získat z Fondu švýcarsko - českého partnerství na obnovení vozového parku již nevyhovujících starých služebních aut, která jsou pro zajištění zvláště terénních služeb moc důležitá. Z grantu budou zakoupena také polohovací lůžka a invalidní vozíky. Dalším záměrem využití TS zůstává, tak jako již řadu let, pomoc těm, kteří se ocitnou v nenadálé kritické situaci a budou potřebovat pomoc. V loňském roce se podařilo alespoň částečně překlenout těžké období ve čtyřech rodinách.

Ing. Danuše Martinková, ředitelka

7. ledna navštívil pěvecký soubor Hafeřa Dům pokojného stáří a klientům zazpíval valašské lidové písně.

28. ledna se uskutečnilo setkání vedení Charity NH se všemi kněžími, kteří působí ve farnostech Velké Karlovice až Hovězí. V tomto již tradičním setkání hodnotili vzájemnou spolupráci uplynulého roku. Celé setkání bylo nesené velkou vděčností všem kněžím.

4. února - Setkání s místními asistenty Tříkrálové sbírky při skvělém pohoštění si vyměňovali zážitky a zkušenosti z koledování. Nakonec paní ředitelka předala místním asistentkám pro všechny vedoucí skupinek koledníků dárky jako poděkování za jejich vykonanou dobrovolnickou činnost ve formě svíčky s kovovou podložkou.

6. února

Návštěva P. Thomase z Indonésie

První únorovou středu nás na Domečku čekalo milé překvapení. Místo očekávaného P. Marka Poláčka, SVD dorazil na střední mši svatou velmi sympatický, avšak svým zjevem a přízvukem cizokrajně působící kněz.

Představil se jako P. Thomas Tulung, SVD a prozradil nám, že pochází až z daleké Indonésie, ostrova Flores (jen pro zajímavost – Indonésii tvoří asi 17 500 ostrovů!) Nyní však už více než deset let žije na Slovensku, kde také studoval. Od loňského roku působí jako prefekt seminaristů misionářů Společnosti Božího Slova (SVD) v Bratislavě a společně s nimi přijel strávit týden prázdnin na faře v N. Hrozenkově.

Příjemně nás překvapil svojí dobře srozumitelnou slovenštinou (dokonce i babičky, které mají potíže s nedoslýchavostí si pochvalovaly, že mu bylo krásně rozumět) a velkou empatií i upřímným zájmem o nemocné a jejich těžkosti. Ve svém kázání povzbuzoval naše obyvatele, aby se modlili a obětovali za kněze a poukázal na důležitost opravdové, hluboké víry v obyčejném lidském životě. Zdůraznil, že život prožívaný ve vztahu s Bohem je vždy životem naděje a jako protiklad zmínil smutné setkání s člověkem, který sám sebe nazval beznadějným ateistou a který ani na konci svého života nebyl schopen přijat jím nabízenou pomoc.

P. Thomas pak sám upřímně přiznal, že by bez Boží pomoci a modliteb mnohých nebyl schopný zvládat obrovské kulturní, jazykové i geografické rozdíly mezi svou vlastí na Dálném východě a malou zemí v srdci Evropy, která se stala jeho druhým domovem. Zmínil také, že si dlouho a těžko zvykal na sních a chladné zimní počasí, které do doby svého příjezdu na Slovensko nepoznal, vždyť v Indonésii se díky poloze na rovníku projevuje tropické klima s vysokými teplotami, vlhkostí vzduchu i srážkami.

Návštěva P. Thomase byla pro nás všechny velkým obdarováním a zároveň důkazem, že laskavý přístup a milé slovo si vždy dokáží najít přístup k lidským srdcím, ať už by to bylo kdekoli na světě.

*Marta Koňáriková
pastorační asistentka*

12. února - Masopustní veselice

Už je toho masopustu namále, caría namále, caría namále...

I letos, stejně jako každý rok, se ozývalo v úterý před popeleční středou domem v Halenkově i na Čubově. Do sálu vtrhly „maškary“, muzikanti a hlavně medvěď a začal masopustní rej. Tančili mladí i staří, kdo nemoh sám, tož tančil aj s vozíčkem. Bylo co jest' aj piť a zpívalo se vesele. Nakonec jsme pohřbili ozembuch, namísto basy, aby bylo všeckým jasné, že je konec bujarého života a nastává půst. Při této příležitosti zaznělo aj toto říkání:

Domove, domove stáří pokojného,
kdopak to tam žije za zdů domu tvého?
Kdopak to tam žije? Jak se jim tam daří?
A co sa tam děje, sú tam mladí lebo staří?

Žijú tam staříčci, žijú tam stařenky,
sú to aj tatíčci a taky maměnky.
Žijú tam pospolu, smutně, aj vesele.
Jednúc se zlobijá, jindy sú přátelé.

Sú spolu každý deň, od rána do noci,
sú spolu ve svátky, v práci aj v nemoci.
Taky sa modlijá, někdy sa vzpomíná,
žijú tu zkrátka jak veliká rodina.

Aby rodina mohla dobře fungovat,
tož musí každý aj na sobě pracovat.
Vidět víc druhého a nebýt sobecký,
počkat a ustúpiť, nechťt byť nad všecky.

Tož přeju všeckým nám, co k sobě patříme,
ať sa furt rádi máme a spolu držíme!

*Marie Surá
vedoucí Domu pokojného stáří*

20. února v Charitním domě v Halenkově bylo pro zaměstnance první duchovní setkání s P. Miroslawem Lukasiwiczem v rámci církevního Roku víry.

Během celé postní doby probíhá každý pátek křížová cesta klientů a zaměstnanců Domova pokojného stáří.

14. března se pro všechny charitní pracovníky uskutečnila Duchovní obnova s P. Rastislavem Kršákem v pastoračním centru ve Velkých Karlovicích.

19. března se uskutečnilo Setkání seniorů. Zahájeno bude mší svatou v kostele v Novém Hrozenkově v 15.30 hodin a následuje posezení s pohoštěním v charitním domě v Halenkově.

☞ *Člověk je tak velký, že mu nic na světě nemůže stačit,
jen když se obrátí k Bohu, je spokojený.* ☞

Z Irkutska do Petrohradu

...Jak už to v životě kněží bývá, po dvou krásných letech v Irkutsku mě přeložili o pět časových pásem blíž směrem ke Slovensku. Mým novým působištěm se stala tzv. Severnaja, alebo Kul'turnaja stolica Rossiji – Sankt Peterburg, teda Petrohrad.

Celá situace i město jsou zcela odlišné od předchozí zkušenosti. Komunita, složená z osmi spolubratrů, žije v bytě v centru města na jednom z vodních kanálů. Tím, že je v Petrohradě jediný katolický seminář v Rusku, jsou zde i spolubratři v dočasných slibech. Je nás pět kněží, přičemž jeden z nich, P. Jakub je regionálem a společně s otcem rektorem P. Michalem, učí v semináři. P. Balthasar se stará o korejskou a indickou katolickou komunitu a já, společně s P. Richardem pracujeme ve farnosti, vzdálené od nás sedm kilometrů.

Farářem ve farnosti je P. Richard Stark SVD - Němec, který 28 let pracoval v Kongu. V Rusku pracuje od roku 1999, nyní má 74 let, ale běhá téměř rychleji než já. Náš chrám byl postaven v roce 1859 jedním z hlavních architektů Petrohradu, panem Benoit (Benu) jako hřbitovní kostel. Sám architekt měl v kryptě svoji hrobku. Počátkem 20. století zde byla vytvořena farnost, jediná katolická farnost na severní straně řeky Něvy. Kromě ní se totiž ve městě nacházelo a dodnes ještě nachází několik kostelů i kaplí. V samotné kryptě bylo pohřbeno i sedm mogilevských arcibiskupů. Město Mogilov ležící v současném Bělorusku bylo centrem diecéze, která zahrnovala území celého Ruska. Arcibiskupové, jako jediní katoličtí hierarchové, žili od 19. století v hlavním městě impéria Petrohradě. Po revoluci postihl kostel podobný osud jako jiné chrámy. Byl postupně vlastněn, až ho nakonec proměnili na výrobní halu. Místní hřbitov, kde bylo tehdy pohřbeno 40000 katolíků byl srovnán ze zemí, výjimku tvoří několik pomníků, které se zachovaly dodnes. Chrám je momentálně v nehezkém stavu, přestože po jeho vrácení bylo již provedeno mnoho oprav. Po odchodu firmy, která zde měla výrobní halu byly odpojeny všechny sítě. Proto v kostele dosud není vodovod, kanalizace a dokonce ani přívod elektřiny. Elektřinu máme dotaženu pouze od sousedů. Byly podniknuty kroky k zavedení elektřiny, což také stálo nemalé peníze, ale máme naději, že na jaře už budeme nezávislí, plně

budeme moci využívat energii 50 kWh. To hned usnadní život, už jen tím, že si budeme moci přitopit elektrickými topidly. Prozatím v chladných měsících sloužíme v kapli, kde si trochu přitápíme. Jinak je to téměř pohádkové, když v zimě musíme přijít do kostela minimálně o dvě hodiny dříve, abychom zatopili v kamnech a během mše svaté nám v kamnech praská hořící dřevo. Nevýhodou je neustálý smrad kouře a černé stěny. Ve věži se nachází kancelář, kterou nádherně vybudoval můj předchůdce kaplan P. Miroslav Foriš SVD. Zavedl do ní i elektrické vytápění, které tuto malou místnost vyhřeje.

Před několika lety byla provedena oprava střechy, jenže tak nekvalitně, že jí protéká. Uplatnit pohledávky vůči firmě se nepodařilo, protože tato firma zmizela z trhu. V kryptě chrámu je nesmírná vlhkost a protože Petrohrad leží na močálech, tak nezřídka bývá i zaplavena

Ale nestačí psát o bídě, je třeba psát i o

lidech. Nehledě na neblahé podmínky existence chrámu, jsou zde věřící velmi přátelští a farnost má rodinného ducha. Vždyť aby se dostali do kostela, tak musí mít upřímné přání dlouho cestovat do naší zatím průmyslové zóny. A když již jsou na místě, tak se setkávají a mezi sebou pohovoří. Každou neděli je v deset hodin katecheze pro dospělé, pak slavnostní ranní chvály a po nich samotná mše svatá začínající ve 12 hodin. A po mši již tradiční rozhovory při čaji. Většina farníků jsou členy Ruské federace, ale každou neděli přichází mezi nás i skupina indických studentů.

Je třeba ještě mnoho modliteb, aby se věci pohnuly trochu kupředu, nebylo mnoho zdržení a jiných problémů, které brání obnově chrámu a rozvoji farnosti.

Vždyť víme, že modlitba zmůže mnoho.

*P. Michal Marheřka, SVD
od roku 2009 misionář v Rusku
přeložila upravila –INW-*

Zasněžená zimní chatička

Druhý únorový víkend strávila naše schola na chatě u Ohryzků za Bečvou. Pán nám požel krásné zimní počasí, tudíž hned po příchodu na místo vzaly některé z nás své zimní dopravní prostředky a prozkoušely tamější terén. Mezitím další rozstáply chatu a zkušené kuchařky Jitka ml. a Kiki uvařily na večeri výbornou zelnou polévku. První večer se nes ve zpěvavém a hracím duchu, když tu během hry hrající se po tmě někdo venku zaburácel na okna. Počal silný křik. Kdo to je? Lidé či duchové? Nejotrlejší vyběhly ven. Přepad! Bratr Milan a bratr Tomáš a taky Vojta. „Skvělé! Jdeme na ně!“ Tak byl zahájen dlouhý boj! Dá se říci, že díky převaze a taky šikovnosti holky vyhrály. Bojem znavení kluci byli pozváni dovnitř, kde se jim dostalo občerstvení. Pak jsme si ještě dlouho povídali a smáli se.

dopravní nehoda dvojbobu

Nelze zapomenout na sobotní ranní rozčvičku, která probíhala venku a jejíž součástí byl běh bosky směrem ke kadibudce a zpět. Po snídani jsme opět trávil čas venku. Přišel též

bratr Milan spolu s dětmi ze scholicky a zůstali s námi až do odpoledne. Konečná bilance - pouze jedny rozbité boby, což na počet najezděných kilometrů bylo velmi slušné! Večer jsme prožily krásnou mši svatou, již sloužil P. Marek při svíčkách. V neděli ráno ještě rychle na dětskou mši a zazpívat při ní, poté uvařit a sníst oběd a oblíbená činnost na závěr každé chaty - úklid. Během zpáteční cesty domů jsme již přemýšlely, kam vyrazíme na letní chatu.

Za Scholu NH Jitka Haferníková

☞ *Nesmí si nikdy myslet, i když vykonal mnoho, že vykonal dost.* ☞

☞ *Kněžství je láskou Ježíšova srdce.* ☞

Čtrnáct svatých pomocníků Svatý Vít

Při zaslechnutí světce jména si snad každý Čech okamžitě spojí sv. Víta s pražskou katedrálou. Domnívám se, že je daleko méně těch, kteří si uvědomí, že monumentální stavba je mimo jiné velkolepým relikviářem ostatků sedmiletého dítěte. Církevní dějiny znají více svatých dětského věku, od betlémských nevinátek přes řadu popravených japonských křesťanů (o nichž jímavě psal Jaroslav Durych) až k vizionářům z Fatimy. Svatý Vít se však nepochybně těšil i těší během dvou tisíciletí největší popularitě. Je mezi všemi svatými důležitým představitelem pravdy, že maličkým patří nebeské království a že v něm mohou být největšími.

Jako o většině mučedníků prvních staletí nemáme o jeho životě mnoho autentických zpráv, což je ostatně dáno i jeho kratičkým životem. Kruté mučednictví malého chlapce však vyvolalo velké množství legend, které rychle šířily jeho kult v celém křesťanstvu. Pocházel ze Sicílie a byl svou kojnou a preceptorem vychováván jako křesťan. Když to zjistil jeho pohanský otec, vydal bezohledně tuto trojici Diokleciánovu soudu. Podle některých legend byli vařeni v oleji, ale zázračně se zachránili. Jiná legenda vypravuje, že byli předhozeni lvům, ale šelmy jim neublížily. Všichni tři pak byli natahováni na skřípec, týráni a nakonec popraveni mečem.

Když byl sv. Vít ve 13. století přiřazen ke Svatým pomocníkům, dostalo se mu největší množství patronátů mezi všemi. Je patronem Saska a saských císařů, Čech, Pomořan, Rujany a Sicílie, téměř desítky měst a řady řemesel a povolání – lékárníků, vinařů, sládků, horníků, kovářů, herců... Vyzývá se jako pomocník k ochraně cudnosti, domácích zvířat, psů a drůbeže, pramenů a studní, proti vzteklině, epilepsii, hysterii a křečím, proti očním a ušním chorobám, proti neplodnosti a pomočování; poskytuje ochranu proti blesku, nepohodě a požáru, je ochráncem setby i sklizně, hluchých a slepých, pomocník proti falešníkům a lstivým potměšilcům.

Svatý Vít nepoznal strach a neztratil nic ze životní energie. Může být tudíž mocným pomocníkem také těch, kdo se k různým formám zbožnosti utíkají především ze strachu ze života: poučí je, že životu se nelze

vyhýbat, že je nutno přijmout život se všemi nástrahami, nebezpečími a úklady, a svěřit se s neochvějnou důvěrou pomoci a ochraně Boží.

Sv. Vít je mezi českými patrony jedním z cizinců. Básník František Odvalil to viděl před sto lety tak, že nám byl ve vratkých počátcích českého křesťanství dán římskou církví, aby svou mladistvou energií posílil naši víru a bdělost. Je to vitální světec, ke kterému se lze stále obracet s prosbou o obnovení energie, o obnovení strnulých neplodných životních forem. Je mezi našimi patrony – spolu se sv. Josefem, Norbertem atd. – příkladem univerzality Církve a vede naši místní církev, aby se neuzavírala se svými problémy a zůstávala otevřena věrohodné katolické.

Připravil *Mojmír Trávníček (září 2009)*

Svátoost křtu přijali a novými farníky se stali

16. prosince – Štěpánka Jurášková,
Karel Pavelka, Sára Kateřina Kalivodová
30. prosince – Nicolas Spáčil a
Tobias Spáčil
26. ledna - Sebastian Martin
17. února – Eliška Haničáková

Do věčnosti nás předešli

v druhé půli měsíce prosince

- Milan Bunc (1955) z Nového Hrozenkova
Marie Křenková (1932)
roz. Kretová z Karolinky
Celestýna Gášková (1923)
roz. Michálková z Karolinky

v měsíci lednu

- Miroslav Řepka (1953) z Karolinky
Josef Jurčík (1927) z Nového Hrozenkova
Anna Krbaňová (1922)
roz. Kopecká z Nového Hrozenkova
Danuše Kneblíková (1941)
roz. Bambušková z Nového Hrozenkova

v měsíci únoru

- Zdeněk Zbranek (1957) z N. Hrozenkova
Josef Ondruš (1926) z N. Hrozenkova
Miroslav Jašek (1945) z N. Hrozenkova
Karel Zbranek (1943) z Karolinky

Pořad bohoslužeb Velikonoce 2013

Nový Hrozenkov

Úterý 26. března 2013 – úterý Svatého týdne	
Mše svatá	8.00
Středa 27. března 2013 – středa Sv. týdne	
Mše svatá	18.00
Čtvrtek 28. března 2013 - Zelený čtvrtek	
Mše sv. - památka Poslední večeře	18.00
Pátek 29. března 2013 - Velký pátek	
Ranní chvály - začátek adorace	9.00
Křížová cesta	17.15
Obřady Velkého pátku	18.00
Kostel otevřen pro adoraci	do 22.00
Sobota 30. března 2013 - Bílá sobota	
Ranní chvály - začátek adorace	9.00
(kostel celý den otevřen)	
Konec adorace u Božího hrobu	19.45
Velikonoční vigilie - obřady Bílé soboty	20.00
Po obřadech požeňání velikonočních jídel	
Neděle 31. března 2013 - Zmrtvýchvstání Páně	
Mše svatá	9.15
Mše svatá pro děti	11.00
Pondělí 1. dubna 2013 – Velikonoční pondělí	
Mše svatá	9.15
Mše svatá pro děti nebude sloužena	
Dále dle pravidelného pořadu bohoslužeb	

Karolinka

Pondělí 25. března 2013 – pondělí Sv. týdne	
Mše svatá	18.00
Čtvrtek 28. března 2013 - Zelený čtvrtek	
Mše sv. - památka Poslední večeře	16.00
Pátek 29. března 2013 - Velký pátek	
Ranní chvály	8.00
Křížová cesta	15.15
Obřady Velkého pátku	16.00
Sobota 30. března 2013 - Bílá sobota	
Ranní chvály - začátek adorace	8.00
(kostel celý den otevřen)	
Konec adorace u Božího hrobu	17.45
Velikonoční vigilie - obřady Bílé soboty	18.00
Po obřadech požeňání velikonočních jídel	
Neděle 31. března 2013 - Zmrtvýchvstání Páně	
Mše svatá	7.30
Pondělí 1. dubna 2013 – Velikonoční pondělí	
Mše svatá	7.30
Dále dle pravidelného pořadu bohoslužeb	

☞ *Kdybych už byl jednou nohou v nebi a bylo mi řečeno, abych šel znovu na zem, abych obrátil byt' jen jednoho hříšníka, vrátil bych se.* ☞

Maminkám k svátku

Milé babičky, maminky, milí farníci.

Jednota Orla Nový Hrozenkov v den svátku matek – neděle 12. května 2013 pořádá kulturní vystoupení. Zveme všechny maminky, babičky, ale i tatínky a dědečky do sálu Lidového domu v Novém Hrozenkově na 15 hodinu. Budou zde vystupovat děti z Nového Hrozenkova a Karolinky s písničkami, básničkami a scénkami. Doprovázet bude cimbálová muzika Kotula z Nového Hrozenkova.

Těší se na vás členové Orla

Svatost smíření

V naší farnosti již možnost přistoupit ke svátosti smíření před Velikonocí byla, ale v sousedních farnostech k ní ještě můžete přistoupit. Rozpis zpovídání naleznete na vývěskách a na farních webových stránkách.

6. farní ples

se bude konat v sobotu 13. dubna 2013 a opět nám v sále Lidového domu v Novém Hrozenkově k tanci i poslechu zahraje Polančanka. Dočkáme se zajisté také dalšího dílu farního seriálu „Anča“ a jiných překvapení. Prosíme o příspěvky a věcné dary do tomboly (výtěžek bude použit na opravy farního kostela), které můžete nosit na faru před plesem v pátek 12. dubna 2013 od 8 do 21 hodin (mimo času mše svaté). Také je možno je přinést v sobotu 13. dubna od 9 do 11 hodin buď na faru nebo do sálu Lidového domu.

Vstupenky s místenkou je možno si zakoupit o nedělích 31. března a 7. dubna před hlavním vchodem do kostela v Novém Hrozenkově a v Karolince v místnosti pod věží. Rezervovat vstupenky je možno od pondělí 25. března 2013 na tel. čísle: 604 279 637. V ceně vstupenky je zahrnuta večeře a zůstává nezměněna 200,-Kč.

Příprava snoubenců

Nejbližší termín pro přípravu snoubenců před přijetím svátosti manželství je 20.-21. dubna nebo 15.-16. června 2013. Prosím snoubence, aby se ke sňatku nahlásili minimálně 3 měsíce předem a přípravu si naplánovali tak, aby ji stihli absolvovat.

Noc kostelů 2013

4. ročník celorepublikové akce „Noc kostelů“ proběhne v pátek 24. května 2013 ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince.

Benefiční koncert

Folklorní soubor Hafera připravuje benefiční koncert, jehož výtěžek bude použit na opravy kostela, na neděli 28. dubna 2013 od 16.00 hod. Ve farním kostele v Novém Hrozenkově vystoupí nejen domácí soubor Hafera, ale také jeho zajímaví hosté. O programu budete informováni na plakátech.

První svaté přijímání

V Novém Hrozenkově třetí třída přijmou Krista v eucharistii v neděli 5. května 2013 při mši v 9.15 hod a Karolince 19. května 2013 při mši v 11 hod.

Pout' děkanátu Vsetín

Také naše farnost, bude vypraven autobus, se účastní děkanátní poutě za nová kněžská a řeholní povolání na poutní místo Velehrad v sobotu 11. května 2013.

Pout' do Stanovnice - Skaličů

V tomto roce je naplánována na pondělí 27. května 2013 v 16 hodin.

Slavnost Božího Těla

Slavnost Božího Těla a Krve Páně v Novém Hrozenkově oslavíme v neděli 2. června 2013. V Karolince bude procesí v den slavnosti ve čtvrtek 30. května 2013.

Zapisování mešních úmyslů

V sobotu 8. června 2013 od 8 do 11 hodin se v Novém Hrozenkově na faře budou zapisovat úmysly na druhé pololetí tohoto roku (červenec-prosinec 2013). V Karolince se úmysly budou zapisovat v neděli 9. června 2013 po mši svaté v místnosti pod věží.

Poutní slavnosti

Poutní slavnost v Novém Hrozenkově se bude slavit v neděli 23. června 2013. Ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince poutní slavnost bude v neděli 14. července 2013.

Setkání lidí dobré vůle

V roce 2013 si připomínáme 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Tito učení bratři k nám přišli v roce 863 z daleké Konstantinopole aby vzdělali náš slovanský národ a vytvořili pro něj první slovanské písmo a církevní jazyk – staroslověnštinu. Slavnosti jimiž si připomínáme jejich příchod vyvrcholí na Velehradě ve dnech 4.-5. července 2013 již tradičním národním projektem Dny lidí dobré vůle. Program tohoto mimořádného 14. ročníku slavností a doprovodných akcí je uveden na www.velehrad.eu.

Z tohoto důvodu se 7. Setkání lidí dobré vůle na hřebeni Javorníků uskuteční až v **sobotu 6. července 2013.**

Farní pout'

V tomto roce jsme naplánovali Farní pout' tak, že bychom od našich poutních míst vyjeli dále a šli bychom se podívat k sousedům do Polska. Po cestě navštívíme i Trstenú, ale hlavní cíl naší cesty bude město Krakow, které je obecně pokládáno za jedno z nejkrásnějších míst Evropy. Budeme se snažit vytvořit program tak, abychom se dle možností mohli vydat večer ještě i na noční prohlídku tohoto města. Termín poutě je 9.-11. srpna 2013. Bližší informace budou k dispozici později na plakátech a ve farních hlášeních.

Svatováclavské slavnosti

V tomto roce připravujeme již 3. ročník celovečerního pásma koncertů ku příležitosti oslav svátku sv. Václava. Slavnosti proběhnou od soboty 5. října do neděle 6. října 2013.

Papež František I.

vlastním jménem Jorge Mario Bergoglio SJ (* 17. prosince 1936, Buenos Aires), je 266. papež katolické církve, jehož zvolilo konkláve ve středu 13. března 2013 při páté volbě v 19.07 SEČ. Je to první papež pocházející z amerického kontinentu.

Další číslo Farního zpravodaje vyjde až koncem měsíce srpna.

*P. Marek Poláčik, SVD
správce farnosti*